De tweede kans van de pottenbakker (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Joris had zijn baan bij de bank opgezegd om pottenbakker te worden, en in het begin leek dat een dure vergissing. Zijn eerste tentoonstelling was volledig mislukt, want in twee weken tijd verkocht hij precies één kom aan zijn eigen tante. 's Avonds zat hij in zijn koude werkplaats en telde hij de rekeningen. Zijn vrienden zeiden niets, maar hij voelde wat ze dachten. Toch bleef hij elke ochtend om zes uur aan de draaischijf zitten.

Het probleem was niet zijn vakmanschap, maar zijn aanpak. Hij maakte kopieën van beroemde Japanse vazen, en elk stuk was bijna identiek aan het origineel dat hij in een boek had gezien. Klanten vonden ze mooi, maar niet bijzonder. Een oudere keramiste die hem bezocht, zei het eerlijk: iemand die alleen namaakt, laat nooit zijn eigen stem horen. Ze zag wel degelijk potentieel in zijn werk, vooral in de manier waarop hij met glazuur omging. Joris was beledigd en dankbaar tegelijk.

Die winter gooide hij al zijn oude modellen weg en begon opnieuw. Hij experimenteerde met scheuren, met as en met ruwe randen die niemand netjes zou noemen. De helft van de stukken brak in de oven. Maar wat overbleef, was echt van hem. Hij fotografeerde alles zorgvuldig en zette de foto's online, zonder veel verwachtingen. Binnen een maand ontving hij tot zijn verbazing berichten uit Rotterdam, Berlijn en Kopenhagen.

Een bekende galeriehoudster kwam langs en liep zwijgend door de werkplaats. Ze pakte een schaal op, draaide hem om en zette hem voorzichtig terug. Uiteindelijk zei ze dat ze diep onder de indruk was van de rust in zijn nieuwe werk. Ze wilde zes stukken meenemen naar haar galerie in Amsterdam. Samen gingen ze aan tafel zitten om de prijs te bepalen, wat voor Joris het moeilijkste gesprek van de dag was. Hij vond zijn eigen werk namelijk nog steeds te weinig waard, terwijl zij hem uitlachte en de bedragen verdubbelde.

De opening was druk en warm. Critici schreven lof over de eerlijkheid van zijn vormen, en één recensent noemde hem de interessantste nieuwe naam van het jaar. Zijn oude collega's van de bank stuurden bloemen. Later op de avond stond hij bij het raam met een glas in zijn hand en dacht hij terug aan die lege tentoonstelling van twee jaar eerder. Zijn tante kwam naast hem staan en zei dat ze het altijd had geweten. Hij lachte en gaf toe dat hij toen alleen maar de mislukking had gezien, en nooit het positieve van dat rustige jaar. Zonder die stille maanden had hij nooit iets eigens gemaakt. Journalisten bleven hem daarna prijzen om zijn moed, maar zelf vond hij dat overdreven, want hij had simpelweg geen andere weg gezien.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28493

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=1972